

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la respingerea recursului

în cauza civilă

Ministerul Mediului al Republicii Moldova împotriva lui Dumitru Cojocaru
(încasarea prejudiciului material)

împotriva încheierii din 28 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

Dosarul nr. 2r-424/25

PIGD Nr. 2-24014581-01-2r-12112025

Lipsa temeiurilor de aplicare a prevederilor art. 249 din Codul de procedură civilă, întrucât încheierea nu conține erori materiale, omisiuni sau dispoziții neclare care să necesite corectare

3 decembrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând, în lipsa părților, recursul declarat de Dumitru Cojocaru, reprezentat de avocatul Andrian Fetescu,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 6 februarie 2024, Ministerul Mediului al Republicii Moldova a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Dumitru Cojocaru solicitând încasarea prejudiciului material în sumă de 66 150 lei.

2. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 16 aprilie 2024, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată.

3. La 30 aprilie 2024, Ministerul Mediului al Republicii Moldova a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 16 aprilie 2024, solicitând casarea acesteia și admiterea integrală a acțiunii.

4. Prin decizia Curții de Apel Centru din 30 aprilie 2025, s-a admis cererea de apel a Ministerului Mediului al Republicii Moldova, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 16 aprilie 2024 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care s-a admis cererea de chemare în judecată a Ministerului Mediului. S-a încasat de la Dumitru Cojocaru în beneficiul Ministerului Mediului, prejudiciul material de 66 150 lei, iar în beneficiul statului – 2 154,30 lei cu titlu de taxă de stat pentru examinarea apelului.

5. La 21 mai 2025, Dumitru Cojocaru, reprezentat de avocatul Andrian Fetescu, a depus o cerere de corectare a deciziei Curții de Apel Centru din 30 aprilie 2025, în temeiul art. 249 din Codul de procedură civilă.

6. Prin încheierea din 28 mai 2025, Curtea de Apel Centru a respins cererea depusă de Dumitru Cojocaru, reprezentat de avocatul Andrian Fetescu, privind corectarea deciziei din 30 aprilie 2025. Colegiul a reținut că dispozitivul deciziei este cert, clar și lipsit de erori sau omisiuni, iar eventualele plăți efectuate de intimat urmează a fi valorificate în procedura de executare, nu printr-o cerere de corectare.

7. La 22 octombrie 2025, Dumitru Cojocaru, reprezentat de avocatul Andrian Fetescu, a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Centru din 28 mai 2025, solicitând admiterea recursului și casarea încheierii contestate.

8. Recurentul a susținut că suma de 66 150 lei stabilită prin decizia Curții de Apel Centru din 30 aprilie 2025 fusese achitată anterior prin reținere la sursa de plată, conform art. 88 Cod fiscal, fiind transferată efectiv suma netă de 52 099,74 lei. Această diferență o consideră drept eroare materială de calcul susceptibilă de corectare în temeiul art. 249 din Codul de procedură civilă. De asemenea, recurentul a susținut că instanța de apel a aplicat în mod eronat noțiunea de eroare materială și nu a examinat cuantumul efectiv achitat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

9. Art. 249 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

Corectarea greșelilor din hotărâre (1) După pronunțarea hotărârii, instanța care a adoptat-o nu este în drept să o anuleze nici să o modifice.

(2) La cererea participanților la proces sau din oficiu, instanța judecătorească corectează greșelile sau omisiunile din hotărâre care țin de nume, calitatea procesuală, orice alte erori materiale sau de calcul evidente. Problema corectării unor astfel de greșeli se soluționează în baza dosarului și/sau a materialelor anexate la cererea de corectare a greșelilor sau a omisiunilor, fără citarea participanților la proces. Instanța care examinează problema corectării poate dispune citarea participanților pentru a se pronunța cu privire la temeiurile de corectare. Neprezentarea lor însă nu împiedică examinarea corectării greșelilor.

(2¹) În cazul în care cererea privind corectarea greșelilor sau a omisiunilor din hotărâre se depune în cadrul examinării cauzei în instanța de apel sau de recurs, aceasta se soluționează de către instanța respectivă.

(2²) În cazul în care cererea privind corectarea greșelilor sau a omisiunilor se referă la actele emise de instanța de apel sau de recurs, aceasta se soluționează de către instanța respectivă.

(3) Încheierea prin care instanța judecătorească se pronunță asupra cererii se comunică participanților la proces și poate fi atacată cu recurs.

(4) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și pentru corectarea greșelilor sau a omisiunilor din încheierile, deciziile și ordonanțele judecătorești.

MOTIVAREA INSTANȚEI

10. Completul de judecată reiterează că, potrivit art. 249 din Codul de procedură civilă, corectarea hotărârii sau încheierii judecătorești este admisibilă strict în cazurile în care actul conține erori materiale evidente – precum greșeli de transcriere, omisiuni privind numele părților sau erori matematice ce rezultă în mod direct din actele dosarului. Legiuitorul a limitat această procedură la rectificarea unor inexactități formale, pentru a preveni transformarea corectării într-un instrument de modificare a soluției ori de reconsiderare a raționamentului

instanței. Astfel, corectarea nu poate afecta soluția sau cuantumul obligației stabilite prin hotărâre.

11. Susținerile recurentului se referă la faptul că suma stabilită în dispozitiv reprezintă cuantumul brut (66 150 lei) al obligației, în timp ce suma netă (52 099,74 lei) transferată în contul creditorului ar fi mai mică din cauza reținerilor fiscale obligatorii. Completul constată că această diferență rezultă exclusiv din aplicarea normelor fiscale privind reținerea la sursă a impozitelor, operațiune realizată după pronunțarea deciziei și care nu are legătură cu activitatea instanței de judecată. Or, o astfel de situație nu poate fi calificată drept „eroare materială de calcul”, întrucât nu privește calculul instanței și nu decurge dintr-o greșeală a instanței, ci din mecanismul legal de executare a obligațiilor de plată.

12. Instanța de apel a reținut în mod întemeiat că dispozitivul deciziei din 30 aprilie 2025 este cert, explicit și lipsit de omisiuni. Instanța a stabilit în mod expres suma prejudiciului material recuperabil, iar această sumă – stabilită ca datorie civilă – nu poate fi substituită cu suma netă rezultată după aplicarea reținerilor fiscale. Distincția între suma brută, stabilită prin hotărâre, și suma netă efectiv virată în contul creditorului ține de procedura de executare, fiind atributul executorului judecătoresc să constate executarea totală sau parțială a obligației, nu al instanței care a pronunțat hotărârea.

13. Mențiunea recurentului privind riscul unei executări duble nu justifică utilizarea procedurii prevăzute de art. 249 din Codul procedură civilă. Executorul judecătoresc este obligat, potrivit legislației aplicabile, să deducă sumele deja achitate și să constate în ce măsură obligația a fost executată. Așadar, nu se poate susține că necorectarea dispozitivului ar genera în mod automat o executare nelegală, deoarece dreptul executorului de a verifica plățile efectuate reprezintă garanția împotriva unei eventuale duble executări. În consecință, recurentul invocă o problemă de executare, și nu o eroare materială din hotărâre.

14. Completul de judecată observă că recursul nu identifică o eroare materială rezultată din dosar, ci solicită ajustarea cuantumului obligației stabilite, aspect inadmisibil în procedura reglementată de art. 249 din Codul procedură civilă. Acceptarea unei asemenea teze ar transforma corectarea actului judecătoresc într-un mecanism de modificare a hotărârii, contrar caracterului definitiv și obligatoriu al acesteia și principiului securității raporturilor juridice.

15. În aceste condiții, criticile formulate în recurs nu corespund exigențelor calificării unei erori materiale și nu demonstrează aplicarea eronată a normelor de drept procedural de către instanța de apel. Actul contestat reflectă o aplicare corectă a art. 249 din Codul procedură civilă, iar raționamentul instanței de apel se încadrează în limitele procedurii de corectare.

16. Din considerentele expuse, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că încheierea Curții de Apel Centru din 28 mai 2025 este legală și temeinică, fiind adoptată cu aplicarea corectă a normelor de procedură civilă și a jurisprudenței relevante. În lipsa unei erori materiale evidente, nu există temeii pentru modificarea actului contestat, care urmează a fi menținut.

17. În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Respinge recursul depus de Dumitru Cojocaru, reprezentat de avocatul Andrian Fetescu.

Menține încheierea din 28 mai 2025 a Curții de Apel Centru, în cauza civilă Ministerul Mediului al Republicii Moldova împotriva lui Dumitru Cojocaru privind încasarea prejudiciului material.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat